ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Turlogh-Bohove_Bal-Sagothu.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Turlogh-Bohove_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.2006
Modification Date: 30.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

BOHOVÉ BAL - SAGOTHU
(The Gods of Bal - Sagoth)

1. Ostří uprostřed bouře

Turlogh O'Brien, oslepen bleskem, uklouzl v kaluži krve a zapotácel se na rozhoupané palubě. Řinčení ocele bylo přehlušováno duněním hromů a skrze řev vln a vichru pronikal nářek umírajících. Blesky neustále osvětlovaly krvavé skvrny a všude ležící těla, veliké rohaté siluety, rubající meči a vřeštící jako přízraky noční bouře, a velkou hlavici dračí lodi, vynořující se z temnoty.
Bitka byla rychlá a smrtící; v okamžiku, kdy se zablýsklo, postřehl Turlogh před sebou divokou vousatou tvář. Jeho sekera prolétla krátkým obloukem a rozťala ji až k bradě. V dokonalé tmě, která v zápětí nastala, mu nečekaná rána srazila z hlavy helmu. Kelt udeřil naslepo, zaslechl řev a ucítil, jak ostří jeho zbraně proniká tělem. Ohně rozhněvaných nebes znovu vzplály a ukázaly mu prstenec krutých tváří, obklopujících ho ocelovou zdí.
Se zády opřenými o stěžeň, Turlogh odrážel a rozdával údery, když v tom uprostřed bitevního šílenství zahřměl silný hlas a v jedné chvíli se Keltovi zdálo, že rozpoznává obrovskou, podivně známou postavu. Pak však celý svět překryla temnota, protkaná zlatými jiskřičkami.
Vědomí se mu vracelo zvolna. Turlogh si nejdříve uvědomil kolébání - z otřesů celého těla, které ještě nedokázal ovládnout. Pak ucítil bolest tepající v hlavě a zkusil zvednout ruku. Tehdy pochopil, že je

svázán, což byl pocit, který pro něj nebyl neznámý. Zrak se mu vyjasnil a řekl mu, že byl přivázán bojovníky, kteří ho přemohli, k hlavnímu stožáru dračí lodě. Nedokázal si pouze vysvětlit, proč se ho rozhodli ušetřit. Kdyby ho znali, věděli by, že je vyhnancem svého klanu, který nezaplatí žádné výkupné, aby ho zachránil, ani ze samotných pekelných hlubin.
Vítr polevil, ale rozbouřené moře zvedalo loď z propastí na zpěněné hřbety vln jako třísku. Kulatý stříbrný měsíc, vyhlížející z roztrhaných mraků, zaléval svým světlem velké balvany. Turlogh, vychovaný na divokých západních březích Irska, věděl, že dračí loď je poškozená. Poznal to podle toho, jak se pohybovala vpřed, hluboce brázdíc vodu, z toho jak se nakláněla pod nápory vln. Cosi, šílející na severním okraji bouře, bylo dostatečně silné na to, aby narušilo i tak důkladnou konstrukci, jakou byla tato loď, vyrobená vikingy.
Stejný vichr uchvátil také francouzské plavidlo, na němž byl Turlogh cestujícím, a zahnal je z kurzu daleko na sever. Dny a noci se změnily v slepý hučící chaos, v němž pluli jako poraněný pták, prchajíce před mořskou bouří. A uprostřed největšího náporu se z temnoty vynořila dračí hlava, zůstala viset nad nižší, širší lodí a do jejího boku byly zaraženy háky. Vikingové byli jako vlci a v jejich srdcích plála nelidská žízeň po krvi. Uprostřed hrůzy a řevu bouře se s vytím vrhali do útoku a sytili svou zuřivost, i když šílející nebe obrátilo proti nim svůj hněv a každý úder vln hrozil potopením obou lodí. Byli to skuteční synové moře, jehož vztek se odrážel v jejich duších. Bitva však připomínala spíše řež, Kelt byl jediným bojovníkem na palubě přepadené lodi. Teď si vzpomněl na podivně známé rysy tváře, kterou zahlédl na okamžik před tím, než padl. Kdo...?
„Zdravím tě, pyšný Dalkazane! Hodně času uplynulo od našeho posledního setkání."
Turlogh se zadíval na člověka, který stál před ním na široce rozkročených nohou, aby neztratil rovnováhu na nakloněné palubě. Mohutná postava ho převyšovala o více než půl hlavy, přestože sám měl na výšku dobře přes šest stop. Jeho nohy připomínaly sloupy a ruce měl jako větve dubu. Zlatá brada ladila s masivními nárameníky na jeho ramenech. Šupinatá zbroj mu dodávala bojový vzhled a rohatá helma mu přidávala na výšce. V jeho chladných šedých očích však nebyl hněv. S nerušeným klidem se upřeně díval na Turlogha.
„Athelstane, Sas!"
„Ano. Mnoho dní minulo od chvíle, kdy jsem od tebe dostal tohle," obr se dotkl úzké bílé jizvy na skráni. „Takový je asi náš osud, že se setkáváme za nocí plných šílenství. Poprvé jsme zkřížili zbraně, když jsi spálil Thorfelovu skalli. Padl jsem tam pod úderem tvé sekery a ty jsi mě zachránil z rukou Brogarových Piktů - mne jediného ze všech, jež byli s Thorfelem. Dnes jsem to byl já, kdo tě srazil."
Dotkl se rukojeti velkého obouručního meče, který nosil připevněný na zádech. Turlogh zaklel.
„Neměl bys mně proklínat," řekl Athelstane smutným hlasem. „Mohl jsem tě v tom návalu zabít. Udeřil jsem tě na plocho, ale oběma rukama, protože vím, že vy Irové máte tvrdé lebky. Dlouhé hodiny jsi byl v bezvědomí. Lodbrog tě chtěl dobít stejně jako zbytek posádky kupecké lodi, ale vyžádal jsem si právo na tvůj život. Vikingové souhlasili s tvým ušetřením pod podmínkou, že budeš přivázán ke stěžni. Znají tě z dřívějších dob."
„Kde jsme?"
„Na to se mne neptej. Bouře nás strhla z kurzu. Pluli jsme loupit pobřeží Hispánie a když nám náhoda nabídla tvou loď, samozřejmě jsme ji využili, ale nebyla to bohatá kořist. Teď plujeme po proudu, nikdo neví kam. Kormidelní veslo je zlomené a loď poškozená. Z toho co vím, je docela dobře možné, že plujeme až na samotný konec světa. Odpřísáhni, že se k nám přidáš a já ti rozetnu pouta."
„Mám přísahat, že se přidám k zplozencům pekla?" zavrčel Turlogh. „To se raději utopím i s lodí a navždy usnu pod zelenými vodami, přivázaný k tomuto stěžni. Lituji pouze toho, že nemohu poslat více mořských vlků, aby se přidali k těm několika stovkám, kteří díky mně putují v očistci!"
„Dobrá, dobrá," řekl Athelstane.
„Člověk musí jíst... tady... uvolním ti alespoň ruce. Ať se můžeš zakousnout do tohohle kusu masa."
Turlogh sklonil hlavu a začal chtivě trhat zuby pořádnou kýtu. Sas si ho chvíli prohlížel, pak se odvrátil a odešel.
„Je to divný člověk, ten saský odpadlík," pomyslel si Dalkazan. „Loví se stádem vlků ze severu, je strašlivý v boji, ale přesto má v sobě jakousi citlivost, která odlišuje ho od lidí, k nimž se připojil."

Loď bloudila uprostřed noci a Athelstane, který se vrátil s rohem plným zpěněného piva, zpozoroval, že mraky opět houstnou a pokrývají tmou vřící povrch oceánu. Odešel, ponechávaje Keltovi volné ruce, ale ten se stejně nemohl uvolnit, protože byt připoután ke stěžni provazy omotanými přes nohy a tělo. Piráti svému vězni nevěnovali pozornost, byli příliš zaměstnaní udržováním lodě na vodě, aby se nepotopila spolu s nimi.
Po nějaké době se Turloghovi zdálo, že skrz šum vln zaslechl silný hřmot. Byl stále silnější, až ho nakonec uslyšeli i vikingové, kteří neměli tolik citlivé uši. V téže chvíli vyrazila loď, otřásajíc se ve všech spojích, kupředu jako oř pobídnutý ostruhami. Mraky, osvětlené září úsvitu, se rozestoupily, jako by byly začarované, a odhalily divoce vzbouřený povrch moře a bílý pás příboje přímo před hlavicí. Zpoza skal, zalévaných vlnami, se vynořila země, určitě nějaký ostrov. Vlny, lámající se na balvanech, přehlušily vše svým hukotem, zatímco loď zachycená proudem byla hnána ke své záhubě. Turlogh uviděl Lodbroga, jak s rozevlátým vousem pobíhá sem a tam, máchá pěstmi a vykřikuje rozkazy, které už neměly smysl. Athelstane přiběhl ke stěžni.
„Nikdo z nás nemá mnoho nadějí," řekl, přetínaje Keltova pouta. „Ale ty budeš mít stejnou šanci jako ostatní..."
Konečně volný Turlogh odskočil.
„Kde je má sekera?"
„Tam, ve stojanu na zbraně. Člověče, u Thorovy krve!" zamyslel se Sas. „Přece v takovéhle chvíli každá váha navíc..."
Dalkazan uchopil zbraň a díky dobře známému doteku úzké, dokonale vytvarované rukojeti se v jeho žilách jako víno rozproudila sebejistota. Sekera byla částí jeho těla, byla jakoby jeho pravou rukou. Jestliže měl umírat, toužil ji třímat v ruce až do konce. Spěšně ji zasunul za pás. Když ho chytili, sundali mu celou zbroj.
„V těchto vodách žijí žraloci," oznámil mu Athelstane, chystající se sejmout svůj šupinatý pancíř. „Jestliže budeme muset plavat..."
V témže okamžiku udeřila loď o skálu. Stěžně se po otřesu zřítily a kostra lodi pukla jako skořápka. Dračí hlava na přídi vystřelila vysoko do výše a lidé padali z nakloněné paluby jako kuželky. Po krátký moment se loď udržela v rovnováze, třesouc se, jako by byla živá, a pak se po druhé straně sesunula a klesla uprostřed spršky vody do tmy na dno.
Turlogh se dostal dlouhým skokem do bezpečné vzdálenosti. Vyplaval na hladinu a dlouhou chvíli bojoval s vlnami, až se zachytil kusu lodi vyrvaného z její kostry, který byl vyvržen vírem v jeho blízkosti. Když vylezl na zbytek desky, udeřilo do ní zespoda cosi těžkého a znovu kleslo ke dnu. Kelt natáhl ruku, zachytil pás a vytáhl tonoucího na své provizorní útočiště. Teprve tehdy rozpoznal Athelstanea, stále ještě obtěžkaného zbrojí, kterou nestačil odhodit. Byl zřejmě v bezvědomí, ležel bez pohybu, se svěšenýma rukama.
Cesta přes příbojový pás zůstala Turloghovi v paměti pouze jako chaotický sen. Vlny se snažily rozervat jejich drobné plavidlo, vtahujíce ho pod vodu a hned ho zase vyvrhujíce k nebi. Nemohl dělat vůbec nic, jen se pevně držet a věřit ve své štěstí. V prstech jedné ruky držel Sašův pás a v druhé okraj svého voru. Zdálo se mu, že je to nad jeho síly. Opět se ocitli pod vlnami a ještě jednou a náhle bylo po všem: jakousi náhodou dopluli do poměrně klidných vod. Všiml si úzké trojhranné ploutve, která protínala hladinu ve vzdálenosti jednoho yardu. Obrátila se jejich směrem a tehdy vytrhl zpoza pásu sekeru a udeřil. Voda okamžitě zčervenala a vor zakolísal pod náporem masy štíhlých tvorů, připlouvajících ze všech stran. Žraloci se věnovali trhání svého bratra a Turlogh, vesluje rukama, vedl primitivní plavidlo ke břehu, do míst, kde už mohl nohama dosáhnout dno. Zcela vysílen se dostal na písek, kam zároveň dotáhl nepřítomného Sasa. Přes svou železnou vytrvalost se pak naprosto vyčerpaný Turlogh O'Brien svalil na zem a po chvíli hluboce spal.

2. Bohové z hlubin

Turlogh nespal dlouho. Probudil se, jakmile slunce vyhlédlo nad obzor. Vstal osvěžen, jako by spal celou noc, a rozhlédl se kolem sebe. Od mořské hladiny až k vlnící se houšti obrovských stromů se

rozprostírala široká bílá pláž. Mezi stromy nerostlo zřejmě žádné křoví, ale tlusté kmeny rostly tak blízko u sebe, že nebylo možné proniknout zrakem mezi ně hlouběji. Nedaleko, na výběžku písku klesajícím do moře, stál Athelstane, opřen o svůj veliký meč a díval se ke skalám. Tu a tam ležela na břehu těla vyvržená mořem.

Najednou se z Turloghových úst ozval výkřik překvapení. Téměř u svých nohou zahlédl mrtvého vikinga v plné zbroji, s helmou a košilí, kterou si nestačil sundat, když se loď potopila. Kelt se díval na svou vlastní zbroj. Dokonce i okrouhlý štít, který měl utopenec připnutý na zádech, byl jeho. Chvíli uvažoval, jak se všechny věci mohly stát majetkem jediného člověka, ale pak je sundal z jeho těla a s uspokojením si natáhl černou košili a nasadil jednoduchou helmu. Takto oděn se vydal po pláži směrem k Athelstaneovi. Oči se mu strašlivě zaleskly.

Sas zaslechl jeho kroky a obrátil se.

„Buď zdráv, Kelte," pozdravil jej. „Jsme jediní z Lodbrogovy posádky, kteří si zachránili život. Chtivé moře všechny pohltilo. U Thora, vděčím ti za život! Po tom, co jsem udeřil hlavou do zábradlí na palubě, bych se určitě, zatížen zbrojí, stal potravou pro žraloky -nebýt tvé pomoci. Je to všechno jako sen."

„Zachránil jsi mi život," zavrčel Turlogh. „A já jsem zachránil zase tvůj. Dluh byl splacen a účty vyrovnány, chop se svého meče a skončeme to!"

Athelstane se díval překvapeně.

„Chceš se mnou bojovat? Proč... co...?"

„Nenávidím tvůj rod tak jako nenávidím satana!" zaryčel Dalkazan a v jeho očích vzplála jiskra šílenství. „Více než pětiset let tyranizují tví vlci můj lid! Spáleniště dýmající na jihu a moře prolité krve si žádají pomstu. Ve dne i v noci mi v uších zní křik tisíců unesených dívek! Bude tomu tak dlouho, dokud na severu zůstane alespoň jediná hruď, kterou by má sekera mohla rozpoltit!"

„Ale já přece nejsem viking," řekl rozpačitě obr.

„O to větší je tvá hanba, zrádče!" běsnil šílející Kelt. „Braň se, nebo tě chladnokrevně zabiju!"

„Je to proti mé vůli," zaprotestoval Athelstane, zvedaje svou širokou čepel. Jeho šedivé oči byly vážné, ale nebyl v nich strach. „Ti, kteří tvrdili, že v tobě dříme šílenství, měli skutečně pravdu."

Další slova byla zbytečná. Oba muži se připravovali na smrtelný zápas. Kelt se pružně blížil ke svému protivníkovi jako panter chystající se ke skoku a oči mu blyštěly. Sas čekal na útok v širokém postoji, se zbraní drženou oběma rukama ve výši. Turloghova sekera a štít se střetly s velkým Athelstaneovým mečem. Jediná rána mohla souboj rozhodnout. Opatrně se pustili do svého zápasu, když v tom...

Ve chvíli, kdy Turlogh napjal svaly ke smrtelnému skoku, protrhl ticho děsivý zvuk. Oba protivníci se zachvěli a ustoupili o krok dozadu. Odkudsi z hloubi lesa se nesl hrůzný, nelidský vřesk. Byl pronikavý a neobvykle hlasitý, vznášel se stále výše, až zanikl ve strašlivém skřeku, připomínajícím chechot triumfujícího démona nebo vytí vlkodlaka, dorážejícího lidskou kořist.

„Při Thorově krvi!" zasupěl Sas spouštěje meč. „Co to bylo?"

Turlogh zakroutil hlavou. Neznámý zvuk zasáhl i jeho železné nervy.

„Nějaká lesní zrůda. Jsme na divném ostrově, ležícím v ještě divnějším moři. Možná, že zde vládne samotný Satan a tohle je brána do pekla."

Athelstane se necítil příliš dobře. Nebyl vlastně křesťanem, jeho ďáblové byli pohanští, ale o nic míň strašní.

„Dobrá tedy," navrhl, „odložme náš spor, dokud se nedozvíme, co by to mohlo být. Dvě ostří jsou víc než jedno, proti démonu nebo proti člověku..."

Přerušil ho divoký výskot, tentokrát lidský, naplněný hrůzou a zoufalstvím, z něhož stydla krev v žilách. Současně zaslechli rychlý dupot nohou a zvuk těžkého těla, prodírajícího se mezi větvemi. Obrátili se k lesu. Jako bílý list unášený větrem vyběhla z temnoty polonahá žena. Rozpuštěné vlasy jí vlály jako zlatý plamen, bílá ramena jí zářila v ranním slunci a v očích jí plála hrůza hraničící s šílenstvím. A za ní...

I Turloghovi se zježily vlasy na hlavě. To, co děvče stíhalo, nebyl ani člověk ani zvíře. Vypadalo to jako pták, jakého svět neviděl od nepaměti. Vznášel se asi ve výši dvanácti stop a jeho ohyzdná hlava, se zlostnýma, rudýma a vyboulenýma očima a krutým zakřiveným zobákem, byla velká jako hlava koně. Jeho dlouhá šíje byla prohnutá jako luk a silnější než mužská noha. Mocný pařát s drápy by ji mohl chytit, jako když orel chytá vrabce.

To vše postřehl Turlogh v okamžiku, kdy skočil mezi netvora a jeho kořist, která s pláčem padla do písku. Bestie se nad ním, vztyčila jako hora smrtelné hrozby. Strašlivý zobák klesl střelhbitě dolů a udělal na jeho štítě zub. Kelt se zachvěl pod úderem, ale okamžitě odpověděl sekerou. Ostří neškodně uvízlo v pružné vrstvě tvrdých per. Hrozivý zoban znovu prolétl vzduchem a jenom díky rychlému úniku si Dalkazan zachránil život. Ve stejné chvíli přiběhl Athelstane. Široce rozkročen se zastavil a ze všech sil udeřil svým velkým obouručním mečem. Těžké ostří dopadlo na jeho nohu, hrubou jako kmen, kousek pod kolenem. Netvor s odporným skřekem padl na bok, máchaje svými krátkými, silnými křídly. Turlogh přiskočil a vrazil zadní ostří své sekery mezi zuřivé rudé oči. Obrovský pták napnul nohy, křečovitě se otřásl a bez dalšího hnutí zdechl.
„Při Thorově krvi!“ Athelstaneovi plálo v očích bitevní nadšení. „Skutečně jsme se dostali až na konec světa...“
„Pozoruj les, aby nás nepřekvapil další,“ řekl Kelt a obrátil se k ženě. Vysíleně se zvedla a stála nehybně, vpíjejíc se do nich očima rozšířenýma úžasem. Bylo to pěkné mladé děvče - vysoké, ztepilé, štíhlé a hezké. Jediným jejím oděvem byl kousek hedvábí, nedbale uvázaný kolem beder. Takhle skoupě oděna mohla být jen divoška, ale děvče mělo sněhobílou kůži, šedé oči a vlasy barvy čistého zlata. Promluvila jazykem vikingů, lehce zadrhávajíc, jako by ho už dlouho nepoužívala.
„Vy... kdo jste? Odkud jste přišli? Co děláte na Ostrově Bohů?“
„U Thorovy krve!“ houkl Sas, „patří k našemu lidu!“
„K mému ne!“ zavrčel Turlogh. Dokonce ani teď nedokázal zapomenout na svou nenávist k lidem ze severu.
Dívka si je se zájmem prohlížela.
„Svět se musel hodně změnit od doby, kdy jsem ho opustila,“ řekla zřetelně, plně se už ovládajíc. „Jinak by nemohl lovit vlk společně s divokým býkem. Podle tvých černých vlasů bych řekla, že jsi Kelt a ty obře mluvíš řečí, která může být jen saská.“
„Jsme dva vyhnanci,“ vysvětlil Dalkazan. „Vidíš ty ostatky na písku? To byla posádka dračí lodi, na které jsme se plavili i my, hnáni bouří. Tenhle člověk je Athelstane, kdysi z Wessexu. Byl na lodi bojovníkem a já zajatcem. Jmenuji se Turlogh Dubh, dříve vůdce klanu O'Brienů. A kdo jsi ty a co je tohle za zemi?“
„Je to nejstarší země světa,“ odpověděla dívka. „Řím, Egypt a Čína jsou vedle ní nemluvňata. A já jsem Brunhilda, dcera Ranea Thorfinssona z Orkád, ještě před několika dny vládkyně tohoto starobylého království.“
Turlogh se podíval nejistě na Athelstanea. Její slova zněla jako báseň.
„Po tom, co jsme tu viděli,“ řekl obr, „jsem připraven uvěřit úplně všemu. Ale jsi skutečně unesené děcko Ranea Thorfinssona?“
„Ano!“ prohlásila. „Jsem! To já jsem byla unesena, když Tostig Šílený vpadl na Orkády a spálil Raneovo sídlo za jeho nepřítomnosti...“
„A pak Tostig zmizel z povrchu země... či moře!“ přerušil ji Athelstane. „Byl doopravdy šílený. Plavil jsem se s ním na pirátské výpravy, před mnoha lety, když jsem byl ještě mladík.“
„A právě díky jeho šílenství jsem se dostala na tento ostrov,“ odpověděla Brunhilda. „Když totiž vyloupil břehy Anglie, zahnal ho plamen v jeho mozku na neznámá severní moře. Plul stále na sever, až se i jeho divocí vlci začali bouřit. Pak nás bouře vrhla na skály v jiném místě ostrova a naše dračí loď se rozbila stejně jako včera vaše. Tostig a všichni jeho lidé zahynuli pod vlnami. Já jsem se zachytila kusu lodi a rozmar bohů mne vyvrhl polomrtvou na břeh. Bylo mi patnáct let. Stalo se to před deseti lety.“
„Žije zde podivný národ,“ pokračovala po chvíli mlčení. „Lidé s tmavou kůží, kteří znají mnohá tajemství magie. Našli mě ležící v bezvědomí na písku. Byla jsem první bílou bytostí, kterou viděli, takže i jejich kněží souhlasili, že jsem bohyní, kterou jim posílá moře, jemuž skládají oběti. Umístili mne ve svatyni a vzdávali mi projevy úcty, tak jako všem ostatním podivným bohům. Jejich nejvyšší kněz, Gothan, nechť je prokleto jeho jméno, mě naučil mnoho strašlivých věcí. Rychle jsem pochopila jejich jazyk, poznala řadu tajemství jejich kněží, a když jsem vyrostla a stala se ženou, probudila se ve mně touha po moci. Lidé ze severu jsou stvořeni k vládě nad světem a není hodno královské dcery, aby seděla věčně ve svatyni, přijímala dary z květů a ovoce a později i lidské oběti.“
Na chvíli se odmlčela. Oči jí zářily, až se opravdu zdálo, že je důstojnou dcerou válečné rasy, o níž

mluvila.
„A pak," pokračovala, „se do mne zamiloval jeden z mužů, mladý vůdce Kotar. Společně jsme zesnovali spiknutí a nakonec povstali se zbraněmi v rukou a svrhli jho starého Gothana. Byla to doba plná hrůz, čas spiknutí a protispiknutí, intrik, rebelií a krvavé řeže. Mužové a ženy hynuli na zakrvavených ulicích Bal - Sagothu jako mouchy. Nakonec jsme, Kotar a já, zvítězili! Dynastie Angar ukončila za noci plné krve a šílenství svou vládu a já, královna a bohyně, jsem převzala nejvyšší moc na Ostrově Bohů!"
Narovnala se, její tvář zářila pýchou a prsa se jí vzdouvala. Turlogh byl současně fascinován a zhnusen. Viděl jak jsou vynášení a zase svrženi mnozí vládcové a mezi větami stručného vyprávění cítil proudící krev, krutost, zradu a primitivní bezohlednost této dívky - ženy.
„Jestliže jsi byla královnou," zeptal se, „jak se mohlo stát, že jsme tě potkali ve tvém vlastním panství na útěku, jako služebnou, prchající lesem před touhle zrůdou?"
Brunhilda se kousla do rtu a na jejích lících se objevil ruměnec hněvu.
„Co může přivést každou ženu, nehledě na její stav, k úpadku? Věřila jsem muži a byl to Kotar, kdo mně zradil. Můj milenec, s nímž jsem se dělila o vládu. Když jsem ho vynesla do nejvyšších královských hodností, mimo mne, dozvěděla jsem se, že se tajně miluje s jinou dívkou, a oba jsem je zabila."
„Jsi skutečnou Brunhildou," usmál se chladně Turlogh. „A co se dělo dále?"
„Lid Kotara zbožňoval a starý Gothan je vzbouřil. Má největší chyba byla, že jsem ho nechala naživu, že jsem ho nemohla zabít. Gothan tehdy povstal proti mně, stejně jako jsem já povstala proti němu. Bojovníci se vzbouřili a pobili mé věrné. Mne chytili, ale neodvážili se mne zabít. Byla jsem pro ně bohyně. I Gothan se bál, že lid změní názor a navrátí mi korunu, a proto rozkázal, aby mne ještě téže noci dovedli k laguně oddělující tuto část ostrova. Kněží ji pak se mnou přepluli, aby mne zde nahou a bezbrannou nechali mému osudu."
„A tím osudem bylo... tohle?" Athelstane ukázal na velikou mršinu u svých nohou.
Brunhilda se zachvěla.
„Legendy praví, že před mnoha věky žilo na ostrově mnoho takovýchto netvorů. Bojovali s obyvateli Bal - Sagothu a požírali je po stovkách. Nakonec však byli ve střední části ostrova úplně vyhubeni a na této straně laguny všichni až na jednoho vymřeli. Žil tady velmi dlouho a v dávných dobách proti němu vyrážely zástupy bojovníků. Byl však největším z ďáblových ptáků a všechny pozabíjel. Tehdy ho kněží prohlásili za boha a ponechali mu tuto část ostrova. Nikdo tu nechodí, kromě těch, kteří jsou mu dáváni jako oběť. Netvor se do druhé části ostrova dostat nemohl, protože vody laguny se hemží žraloky, kteří by i jeho roztrhali na kusy. Nějakou dobu jsem se před ním ukrývala mezi stromy, ale pak mě objevil. Zbytek znáte. Vděčím vám za život. Co zamýšlíte dělat?"
Athelstane se podíval na Turlogha a ten pokrčil rameny.
„A co můžeme dělat? Jenom zdechnout hladem v tomhle lese."
„Já vám řeknu co!" pronesla dívka zvučným hlasem. Oči se jí rozzářily a bystrá mysl promýšlela nové možnosti. „Mezi tímto lidem existuje dávná legenda, která říká, že z moře jednou přijdou lidé ze železa a město Bal - Sagoth zahyne. V košilích a helmách budete těm, kteří neznají zbroj, připadat jako lidé ze železa. Zabili jste Gorth - golku, jejich ptačí božstvo..., přišli jste z moře, jako já... budou se na vás dívat jako na bohy. Pojďte se mnou a pomozte mi znovu získat mé království! Udělám z vás mé rádce, zasypu vás poctami! Krásné oblečení, nádherné paláce, nejhezčí děvčata, to vše bude vaše!"
Sliby prošly Turloghovi hlavou, aniž by v ní zanechaly stopu, avšak zarazila ho hojnost nabídky. Zatoužil uvidět takovéhle nezvyklé město, o němž Brunhilda mluvila, a do hloubi úvah bludného keltského rytíře pronikla také myšlenka o dvou bojovnících a dívce, stojících ve válce o korunu proti celému národu.
„Souhlasím," řekl. „A ty, Athelstane?"
„Mé břicho je prázdné," potvrdil obr. „Ukaž mi jídlo a prosekám si k němu cestu skrz celou hromadu kněžích a válečníků."
„Veď nás do města," vrátil se Dalkazan zpět k Brunhildě.
„Vpřed!" křikla v divokém nadšení, zvedajíc bílá ramena. „Ať se chvějí Gothan, Ska i Gelka! S vámi po boku získám zpět korunu, kterou mi ukradli, a tentokrát své nepřátele neušetřím! Svrhnu Gothana z nejvyšších hradeb, třebaže se budou útroby země chvět vytím jeho démonů! Uvidíme, jestli si bůh Gol - goroth poradí s mečem, který odťal nohu Gorth - golky. Usekněte ještě jeho hlavu, aby všichni viděli, že

jste přemohli ptačího boha. A teď za mnou! Slunce stoupá stále výše a já chci dnešní noci spát ve svém paláci.“
Celá trojice vkročila do stínu velkého lesa. Skrze větve, proplétající se vysoko nad jejich hlavami, procházelo jen zamlžené světlo. Nikde nebyly viděl žádné stopy živých zvířat, kromě několika barevně opeřených ptáků a velikých opic. Byly to neškodné pozůstatky dávných dob, pokud nebyly vyprovokovány k obraně.
Po nějaké době se rostlinstvo změnilo. Stromy byly nižší a měly tenčí kmeny, mezi větvemi rostlo ovoce různých druhů. Brunhilda ukázala bojovníkům, které jsou vhodné k jídlu, takže se za pochodu posilnili. Turloghovi to stačilo, ale Athelstane, ačkoliv spolykal ohromné množství ovoce, hlad neutišil. Byl to pro něj příliš skromný pokrm, byl zvyklý na mnohem bohatší stravu. Dokonce i u vikingů, kteří rádi dobře jedli, vzbuzovala jeho schopnost spolykat ohromné množství masa a piva obdiv.
„Podívejte!“ křikla hlasitě Brunhilda, zastavila se a vztáhla ruku. „To jsou věže Bal - Sagothu.“
Mezi stromy zřetelně zahlédli bíle se mihotající a velmi vzdálenou záři. Vyvolávala klamný dojem, že hradby jsou velmi vysoko v povětří a že kolem nich plují načechrané mraky. Tento pohled vzrušil neprobádané hloubky Keltovy duše, náchylné k mystice a utichl i Athelstane, jako by byl také zasažen pohanskou krásou a tajemností tohoto obrazu.
Šli lesem a pohled na vzdálené město se ztrácel, zastíněn korunami stromů, aby se po chvíli opět vynořil mnohem zřetelněji. Konečně vyšli do volné krajiny, zvolna klesající ke břehu široké modré laguny. Teprve nyní je naplno zasáhla krása celého obrazu. Na protějším břehu se terén zvedal v mírných vlnách, narážejících do několik mil vzdáleného blankytného pohoří. Nevelký pahorek byl porostlý bujnou trávou, jen zřídka bylo vidět nějaké křoví a v dáli se na obou stranách temnělo okrouhlé pásmo hustého lesa, opásávajícího, jak tvrdila Brunhilda, celý ostrov. Uprostřed tichých hor pak dřímalo prastaré město Bal - Sagoth. Na pozadí ranního nebe se zřetelně rýsovaly bílé zdi a safírově modré věže. Vzdálenost, která je dělila, byla klamná.
„Copak tohle království nestojí za to, aby se o ně bojovalo?“ zvolala zvučným hlasem Brunhilda. „Rychleji. Musíme svázat suché kmeny a udělat vor. Kdybychom se pokusili vodu, rojící se žraloky, přeplavat, dlouho bychom nežili.“
V tom okamžiku se z vysoké trávy rostoucí na druhém břehu laguny zvedla jakási postava. Byl to nahý muž s tmavou kůží a hleděl na ně s otevřenými ústy. Když Athelstane hrozivě zařval a zvedl do výše strašlivou hlavu Gorth - golky, vydal ze sebe muž tlumený výkřik a vrhl se na útěk jako splašená antilopa.
„To byl otrok, kterého tu nechal Gothan, aby dával pozor, jestli se nepokusím přeplavat lagunu,“ vysvětlila Brunhilda zlostně. „Jen ať běží do města a poví, co viděl. My si však musíme pospíšit, aby sem Gothan nestihl přijít a zabránit nám v cestě.“
Turlogh a Athelstane se dali do práce. Poblíž leželo několik povalených stromů. Očistili je od větví, kmeny svázali dlouhými liánami a zakrátko byl vor hotov. Byl neohrabaný a nepříliš dokonalý, ale dostatečně pevný, aby se s ním dostali přes lagunu. Brunhilda si s úlevou oddechla, když konečně stanuli na druhém břehu.
„Musíme jít přímo do města,“ řekla. „Otrok už tam doběhl a určitě nás budou vyhlížet ze zdí. Naše jediná šance je konat rychle. Při Thorově kladivu, chtěla bych viděl Gothanovu tvář, až mu služebník donese, že Brunhilda se vrací a s ní dva podivní bojovníci, kteří nesou hlavu boha, jemuž byla dána za oběť.“
„Proč jsi toho Gothana nezabila, když jsi byla královnou?“ zeptal se Athelstane.
Potřásla hlavou a v jejích očích se objevilo cosi jako úlek.
„To se jednoduše řekne, ale hůře provádí. Polovina obyvatel ho nenávidí, druhá miluje a všichni se ho bojí. Nejstarší z nich vyprávějí, že byl starcem, když ještě byli dětmi. Lid věří, že je více bohem nežli knězem a já sama jsem viděla, jak prováděl strašné a temné věci, nespadající do moci obyčejného člověka. Byla jsem loutkou v jeho rukách a došla jsem až na kraj sféry jeho tajemného vědění. Viděla jsem věci, při nichž mi v žilách tuhla krev. Viděla jsem podivné stíny, plížící se nocí podél zdí a putující poslepu černými podzemními chodbami, slyšela jsem rouhající se ozvěny a cítila přítomnost odporných stvoření. Jednou jsem také zaslechla strašlivé vytí, vycházející z hlubin pod pahorkem, na němž se město Bal - Sagoth vypíná.“
Brunhilda se zachvěla.

V Bal - Sagothu uctívají mnoho bohů, ale nejmocnějším z nich je Gol - goroth, pán temnoty, sídlící odnepaměti ve Svatyni Stínů. Když jsem Gothana přemohla, zakázala jsem přinášet Gol - gorothovi oběti a donutila jsem kněze, aby slavili jediné skutečné božstvo, A - alu, dceru moře - mne. Přikázala jsem silným mužům, aby vzali těžká kladiva a rozbili podobu boha temnoty, ale kladiva zkřehla a zranila ty, kteří je pozdvihli. Gol - goroth byl nezničitelný, na jeho soše se neobjevila sebemenší trhlina. Ustoupila jsem a nařídila zamknout bránu Svatyně Stínů. Byla otevřena teprve tehdy, když jsem byla poražena a Gothan, který se do té doby ukrýval kdesi na tajemných místech, se znovu dostal k moci. Gol - goroth opět vládl a rozséval strach a hrůzu. Sošky A - aly zničili a její kněží v mukách hynuli na oltáři černého boha. Ale teď uvidíme!“

„Určitě jsi valkýra,“ mručel Athelstane. „Ale my tři proti celému národu, to je zbytečné plýtvání sil, zvláště když všichni obyvatelé Bal - Sagothu jsou zřejmě čarodějové a vědmy.“

„Na tom nezáleží!“ zvolala pohrdlivě Brunhilda. „Je mezi nimi sice mnoho čarodějů, ale jsou to vlastně hlupáci, jako každý národ, přestože pro nás je tento lid zvláštní. Když mne, uvězněnou, prováděl Gothan ulicemi, plivali na mě. Ale uvidíte, jak se od Sky, nového krále, kterého jim dal Gothan, odvrátí. Jen ať vidí, že má hvězda znovu vychází. Musíte být odvážní, ale ostražití.“

Scházeli po dlouhém mírném úbočí a byli už blízko zdí, zvedajících se neobvykle vysoko. Tohle město určitě vybudovali pohanští bohové, pomyslel si Turlogh. Zdi vypadaly, jako by byly z mramoru a vedle jejich zubatého cimbuří a štíhlých strážních věží se z paměti vytrácel Řím, Damašek i Byzance. K prostranství před vraty vedla široká bílá cesta. Trojice dobrodruhů, která po ní šla, na sobě cítila pohledy stovek ukrytých očí. Město se zdálo být mrtvé, zdi vypadaly opuštěně, ale pronikavé pohledy cítili velmi výrazně.

Konečně stanuli před mohutnými vraty. Překvapeným válečníkům se zdálo, že jsou vykována z čistého stříbra.

„Královská kořist,“ zamručel Athelstane a oči se mu zaleskly. „Při Thorově krvi, kdyby tu tak s námi byla pořádná pirátská posádka a loď, která by ji mohla shrábnout!“

„Udeř do brány a hned ustup, aby na tebe něco neshodili,“ doporučila mu Brunhilda.

Hřmot irské sekery vyvolal v rozlehlém pohoří ozvěnu. Všichni ustoupili o několik kroků. Obrovské dveře se rozevřely směrem dovnitř a odhalily neobvyklou skupinu lidí. Bílí bojovníci si udiveně prohlíželi barbarský přepych. V průchodu stála skupina štíhlých mužů s bronzovou kůží, oblečená pouze do hedvábných bederních opasků, jejichž umělecké provedení ostře kontrastovalo s téměř dokonalou nahotou majitelů. Na hlavách měli vysoké vlnící se ozdoby z peří, na pažích a nohách pak zlaté a stříbrné náramky s lesklými cennými klenoty. Neměli na sobě žádnou zbroj, ale každý z nich držel v levé ruce štít z tvrdého leštěného dřeva, vykládaného stříbrem. Byli ozbrojeni oštěpy s úzkým ostřím, lehkými sekerkami a dlouhými dýkami, to všechno bylo vykováno z dobré oceli. Tito bojovníci zřejmě věřili více svému umění šermu a své rychlosti než hrubé brutální síle.

Do čela skupiny se vysunuli tři muži, od prvního okamžiku upoutávající pozornost. Jedním z nich byl štíhlý bojovník s jestřábími rysy tváře, vysoký jako Athelstane. Na krku nosil těžký zlatý náhrdelník, na němž visel podivný amulet vyřezávaný ze zeleného kamene. Další byl mladý a tvářil se pochmurně. Jeho ramena pokrýval plášť z ptačích per, hrající všemi barvami. Třetího z mužů odlišovala snadno postřehnutelná síla osobnosti. Neměl nádherný oděv ani žádnou zbraň. Jediný z nich měl vousy - bílé stejně jako vlasy, sahající po ramena. Byl starý, velmi vysoký a hubený, jeho velké tmavé oči se leskly, jako by za nimi plál tajemný oheň. Turlogh ihned pochopil, že je to Gothan, kněz Temného Boha, obklopený aurou stáří a záhadnosti. Jeho oči byly jako okna opuštěné svatyně, za kterými prolétaly přízraky jeho ponurých a strašlivých myšlenek. Kelt vycítil, že tenhle stařec spatřil příliš mnoho zakázaných tajemství, aby zůstal pouhým člověkem. Překročil bránu, která ho oddělovala od snů, tužeb a prožitků obyčejných smrtelníků. Dalkazan se díval do velkých nemrkajících očí a cítil, jak se chvěje, jako kdyby stál tváří v tvář obrovskému hadovi.

Na zdech nad nimi se tlačili tiší temnoocí lidé. Scéna byla připravena a všichni očekávali krvavé finále. Turloghův tep se zrychlil a Alhelstaneovi vzplál v očích plamen krutosti.

Brunhilda směle popošla kupředu a stanula pyšně s vysoce zvednutou hlavou. Z rozmluvy, která vzápětí započala, oba bojovníci přirozeně ničemu nerozuměli. Nanejvýš si mohli z gest a výrazů tváře domýšlet

význam některých vět. Později jim však Brunhilda téměř doslova celý rozhovor zopakovala.
„Nuže, lide Bal - Sagothu," řekla zvolna, „jakými slovy přivítáte svou bohyni, kterou jste potupili a které jste nezachovali přízeň?"
„Co tu chceš, falešná bohyně?" zakřičel Ska, vysoký bojovník, kterého Gothan vynesl na trůn. „Ty, jenž ses vysmívala obyčejům našich předků, zpronevěřila se právům Bal - Sagothu, staršího než tento svět, ty která jsi zavraždila svého milence a zneuctila sídlo Gol - gorotha? Byla jsi odsouzena podle práva, krále i boha a ponechána v lese za lagunou..."
„A já, jenž jsem také vaší bohyní, silnější než všichni vaši bohové," přerušila ho posměšně Brunhilda, „se vracím z krajiny hrůzy s hlavou Gorth - golky!"
Na její pokyn zvedl Athelstane velkou lebku s mohutným zobákem do výše. Z hradeb se ozval tlumený šum napjatého a ustrašeného davu.
„Kdo jsou tihle lidé?" Ska svraštil obočí a podíval se na dva bojovníky.
„To jsou lidé ze železa, kteří vyšli z moře!" odsekla Brunhilda jasným zvučným hlasem. „Bytosti, které přišly, jak praví proroctví, aby svrhly ke svým nohám město Bal - Sagoth, neboť jeho obyvatelé jsou zrádní a kněží falešní!"
Po těchto slovech opět zaslechli bázlivé mručení zástupů na zdech, až Gothan zvedl svou zamračenou tvář a lidé pod ledovým pohledem jeho strašlivých očí zmlkli a přikrčili se.
Ska byl v rozpacích, v jeho mysli bojovaly ambice s pověrčivou bázlivostí.
Turlogh se díval pozorně na Gothana. Zdálo se mu, že zná myšlenky starého kněze, ukrývající se za nehybnou maskou jeho tváře. Kromě nadlidské moudrosti nebylo jeho vědění bez hranic. Byl překvapen nečekaným návratem ženy, o níž soudil, že se jí navždy zbavil, a také příchodem dvou obrů, kteří přišli s ní. Neměl potřebný čas, aby se na jejich příchod připravil. Už během krátké doby, kdy Ska krutě vládl, lid reptal. Vždy věřil v Brunhildinu božskost a teď, když se vracela s dvojicí bojovníků se stejnou barvou kůže, jako byla její, se začínal přiklánět na její stranu. Sebemenší moment mohl převážit a rozhodnout spor buď v její prospěch nebo pro starého kněze.
Náhle Brunhilda ustoupila dozadu a zvedla ruce, obracejíc se ke tvářím shlížejícím dolů. „Lidé Bal - Sagothu! Odvraťte záhubu, dokud není pozdě. Vyhnali jste mě a plivali po mně, vrátili jste se k bohům temnějším než jsem já! Ale vše vám odpouštím, jestliže se navrátíte a vzdáte mi úctu! Mstili jste se mi, říkali jste, že jsem krvelačná a krutá! Ano, byla jsem přísnou vládkyní, ale je snad Ska laskavý pán? Říkali jste, že na vás házím bláto, ale copak Ska vás hladí ptačím peřím?
Za nejvyššího přílivu, vždy, když měsíc byl v úplňku, zahynula na mém oltáři dívka, ale před Gol - gorothem umírají chlapci a dívky při každé čtvrti, při východu i západu měsíce, protože na jeho oltáři musí být vždy čerstvě lidské srdce! Ska je pouhým stínem! Gothan je vaším skutečným vládcem, Gothan, který se vznáší nad městem jako sup! Dříve jste byli silný národ, vaše lodě pluly po všech mořích. Zůstala z nich jen hrstka zbytků, a i ta se potápí. Hlupáci! Než Gothan umře, zahynete všichni na Gol - gorothově oltáři. To on bude chodit osamoceně po ulicích Bal - Sagothu!
Podívejte se na něj!" její hlas se změnil v křik. Dospěla do stavu, v němž ji hněv plně ovládl, takže se otřásl i Turlogh, ačkoliv pro něj neznámá slova nic neznamenala. „Pohleďte na toho dávného zloducha, vždyť to není člověk! Říkám vám, že je to přízrak, jehož vousy jsou smáčeny krví tisíců zavražděných obětí. Je to převtělený netvor, který se vynořil z hloubi věků, aby zničil lid Bal - Sagothu! Vybírejte! Povstaňte proti tomuhle starému ďáblovi a jeho rouhačským bohům, vzdejte hold své opravdové královně a bohyni a získáte část své dávné svátosti! Odmítnete-li mne, splní se pradávné proroctví a slunce dnes zapadne za mlčící, rozdrcené ruiny Bal -Sagothu!"
Na okraj zdi skočil mladý rozpálený bojovník a zvolal: „Ať žije A - ala, pryč s krvavými bohy!"
Mnoho lidí v davu výkřik opakovalo. Strhly se bitky a řinčela ocel. Zástup shromážděný na zdech a ulicích se vlnil a bouřil. Ska ohromeně přihlížel. Brunhilda zadržela své věrné, hotovující se k akci.
„Stůjte!" zakřičela. „Ať nikdo neútočí! Lide Bal - Sagothu, existuje tradice přetrvávající od dávnověku, že král musí o svou korunu bojoval! Nechť tedy Ska zkříží zbraně s jedním z těchto válečníků! Jestliže zvítězí, pokleknu před ním a dovolím, aby mi sťal hlavu! Prohraje-li, uznáte mě podle práva za svou královnu a bohyni!"
Ze zdí zazněl souhlasný ryk. Lidé nechali šarvátek a byli spokojeni, že mohou nechat odpovědnost za

svůj osud na vládcích.
„Budeš bojovat, Sko?“ zeptala se posměšně Brunhilda. „Nebo mi dáš svou hlavu hned, bez boje?“
„Děvko!“ zařval Ska, přivedený k šílenství. „Lebky těchto hlupáků budu používat jako poháry na víno a tebe nechám roztrhat dvěma pružnými stromy!“
Gothan mu položil ruku na rameno a začal cosi šeptat do ucha, ale král se dostal do stavu, ve kterém byl hluchý ke všemu kromě svého vzteku. Ukázalo se že sny, které uskutečnil, mu předurčily pouze úlohu loutky tančící na Gothanově šňůrce a i tato zdánlivá vláda se mu teď vymykala z rukou. A tahle děvka se mu smála do tváře před jeho poddanými. Ska byl v té chvíli zlostí zcela bez sebe.
Brunhilda se obrátila ke svým společníkům.
„Jeden z vás se s ním musí utkat.“
„Budu to tedy já,“ řekl Turlogh, v jehož očích tančil plamen bitevního zápalu. „Vypadá to, že je rychlý jako divoká kočka a Athelstane, třebaže je silný jako býk, je pro tuhle práci přece jen pomalejší...“
„Pomalý!“ přerušil ho vyčítavě Athelstane. „Víš Turloghu, jak člověk s mou váhou...“
„Dost!“ uťala rozhovor Brunhilda. „On sám si vybere.“ Řekla cosi králi a ten si je prohlížel krvavýma očima. Pak ukázal na Athelstanea, který se radostně usmál a sundal z ramene meč. Turlogh zaklel a ustoupil. Bylo zřejmé, že Ska si myslí, že větší šance na vítězství bude mít v boji s obrem, který se zdál byl pomalejší, než s černovlasým bojovníkem, jehož obratnost byla mnohem patrnější.
„Ten Ska nemá zbroj,“ řekl Sas. „Sejmu si také pancíř a helmu, abychom měli stejné podmínky.“
„Ne!“ vykřikla Brunhilda. „Zbroj je tvá jediná šance. Tenhle falešný král útočí rychle jako blesk! Ani tak to nebudeš mít lehké. Povídám ti, nechej si zbroj!“
„Dobrá, dobrá,“ bručel obr. „Nechám. Ale stejně si myslím, že to není v pořádku. Nuže, nechť tedy přijde, ať skončíme tuhle zábavu.“
Mohutný Sas se těžkopádně vydal směrem k protivníkovi, který ho shrbeně obcházel. Svůj těžký meč držel Athelstane oběma rukama před sebou, špičkou vzhůru. Rukojeť měl kousek pod spodním okrajem vousů, což mu umožňovalo sekat do obou stran a také odvrátit náhlý útok.
Ska odhodil svůj lehký štít - rozum mu napověděl, že při úderu takhle těžké zbraně by mu nebyl k ničemu. V pravé ruce měl kopí s úzkým ostřím a v levé ostrou sekerku. Souboj chtěl ukončit rychle a překvapivě. Byla to dobrá taktika, ale Ska udělal osudovou chybu. Nikdy předtím zbroj neviděl, a proto soudil, že je pouze ozdobou, kterou jeho ostří prorazí bez potíží.
Vyrazil dopředu, míříce kopím na Athelstaneovu tvář. Sas útok lehce odrazil a okamžitě sekl proti královým nohám. Ten se odrazil od země, ostří pod ním svištivě prolétlo a ze vzduchu udeřil do obrovy skloněné hlavy. Lehká sekerka při nárazu do vikingovy helmy pukla a Ska se vzteklým výkřikem uskočil.
Athelstane se s překvapivou rychlostí, jako útočící býk, vrhl na nepřítele. Ska, ohromený ztrátou své zbraně, nebyl na tento strašlivý nápor připraven. Postřehl nad sebou tyčícího se obra a místo toho, aby odskočil, zaútočil. Tato chyba byla poslední v jeho životě. Kopí sklouzlo po pancíři, aniž by Sašovi uškodilo a v téže chvíli dopadlo ostří jeho meče. Král nemohl uhnout před ranou, která ho odmrštila, jako když buvol odhazuje člověka stojícího v cestě. Ska, vládce Bal - Sagothu, prolétl čtyři yardy vzduchem; a pak klesl v kaluži krve a vlastních vnitřností. Překvapení diváci ztichli s otevřenými ústy.
„Setni mu hlavu!“ křikla Brunhilda. Oči se jí leskly a v zaťatých pěstích jí nehty vnikaly do dlaní. „Naraz ji na meč, abychom ji mohli vnést do města jako symbol našeho vítězství“.
Athelstane otírající čepel meče zakroutil hlavou.
„Ne, byl to dobrý bojovník a nebudu mrzačit jeho ostatky. Nebyl to velký čin, když byl nahý a já naopak v plné zbroji. Zdá se mi, že nebýt toho, mohlo se vše skončit jinak.“
Turlogh pohlédl na shromážděné zástupy. Lidé se již probouzeli v úžasu.
„A - ala! Buď pozdravena, skutečná bohyně!“ jásali. Bojovníci v bráně padli na kolena a udeřili před pyšně vzpřímenou Brunhildou čely o zem. Její prsa se vzdouvala radostí. Je to pravda, pomyslel si Kelt, to není jen pouhá královna, je to valkýra, žena se štítem, jak říkal Athelstane.
Brunhilda sundala mrtvému Skovi z šíje zlatý náhrdelník s jadeitovým přívěskem a zvedla ho do výše.
„Lidé Bal - Sagothu!“ zvolala. „Viděli jste, že falešný král zahynul pod rukama tohoto zlatobradého obra, který si neodnesl jediný šrám, protože je ze železa! Nyní se rozhodněte: uznáváte mne z vlastní a svobodné vůle?“

Odpověděl jí mohutný řev.
„Uznáváme! Vrať se ke svému lidu, silná a všemocná královno!“
Brunhilda se ironicky usmála.
„Pojďte,“ obrátila se ke svým druhům. „Teď budou šílet, aby mi dokázali svou loajálnost a úctu. Už zapomněli na svou zradu, paměť davu je opravdu krátká.“
Ano, paměť davu je krátká, pomyslel si Turlogh, když spolu s Athelstanem procházeli po boku Brunhildy branou města, mezi řadami vůdců ležících na zemi. Uplynulo sotva několik dní od doby, kdy stejně hlasitě pronášeli svá provolání ke Skovi, svému osvoboditeli, ještě před několika hodinami vládci nad životy a smrtí poddaných, zasedajícím na trůnu, u jehož nohou se klaněli. A nyní... Turlogh se podíval na mrtvé tělo, ležící v zapomnění u stříbrných vrat. Dopadal na ně stín supa, kroužícího ve výšce. Kelt naslouchal jásotu zástupů a hořce se usmíval.
Mohutná vrata se za trojicí dobrodruhů zavřela. Před nimi byla široká bílá ulice, z níž vybíhaly další o něco užší. Vypadalo to, že město je vybudováno chaoticky. V radě za sebou stály budovy z bílého kamene, věže vypínající se k nebi a široké schody vedoucí k palácům. Dalkazan věděl, že zřejmě existuje nějaký systém, podle něhož bylo město vystavěno, ale jemu připadalo jako hromada kamení, kovu a lakovaného dřeva, nakupená bez ladu s skladu. Jeho zrak dorazil až k hladkému povrchu ulice.
Zástup lidí vytvořil od brány až kamsi do dáli špalír a vydával rytmické pokřiky. Tisíce nahých mužů a žen oděných do barevného peří se v kleče sklánělo, aby se dotkli čely mramorových desek. Pak se všichni najednou napřímili do výše ramen, takže připomínali trávu ohýbanou větrem. V rytmu poklon se nesl monotónní zpěv, chvílemi utichající a pak narůstající až nadšenému vrcholu. Lid takto vítal vracející se bohyni A - alu.
Hned za bránou se Brunhilda zastavila. Přiběhl k ní mladý vůdce, který se u zdi jako první vzbouřil. Poklekl a políbil jí bosou nohu.
„Ó velká královno a bohyně,“ řekl. „Ty víš, že Zomar ti zůstal vždy věrný. Bojoval jsem za tebe a tak tak jsem unikl smrti na oltáři Gol - gorotha.“
„Jistě, Zomare, zůstal jsi mi věrný,“ odpověděla Brunhilda květnatým jazykem odpovídajícím této chvíli. „A tvá věrnost bude odměněna. Od dnešního dne budeš vůdcem mé osobní stráže.“
A pak tišeji dodala:
„Seber oddíl z členů tvé skupiny a lidi, kteří po celou dobu bránili mou věc a přiveď je do paláce. Nechci nikomu důvěřovat více než musím.“
„Kde je ten vousatý stařec?“ zeptal se náhle Athelstane, který z rozmluvy nerozuměl jedinému slovu.
Turlogh se zachvěl a rozhlédl se kolem sebe. Úplně na čaroděje zapomněl. Nevšiml si, že by odešel a přece zmizel. Brunhilda se smutně zasmála.
„Odkradl se, aby v temnotách kul pikle. Když Ska padl, spolu s Gelkou zmizel. Zná tajemné způsoby příchodu a odchodu a nikdo ho nedokáže zadržet. Teď už na něho můžeme zapomenout, ale pamatujte si, že se s ním ještě setkáme.“
Vůdcové nechali přinést krásná a bohatě zdobená nosítka, nesená dvěma silnými otroky. Brunhilda usedla dovnitř.
„Bojí se vás dotknout,“ řekla, „ptají se vsak, jestli si přejete, aby vás nesli. Myslím si, že bude lépe, když půjdete pěšky po obou stranách nosítek.“
„Při Thorově krvi!“ řekl Alhelstane, stále ještě mocně svírající meč, který neschoval do pochvy. „Nejsem děcko! Rozbiju lebku každému, kdo se mne pokusí nést!“
A tak se Brunhilda, dcera Ranea Thorfinssona z Orkád, bohyně moře a královna Bal - Sagothu vydala dlouhou bílou ulicí, nesená dvěma silnými otroky. Po boku jí kráčeli dva bílí obři s obnaženými zbraněmi, za ní šla skupina vůdců a před ní se rozestupovaly zástupy. Zlaté trubky hrály triumfální fanfáry, bubny duněly a k nebesům se nesly výkřiky davu. Dívka severu celou svou duší vstřebávala pramen slávy, tuto přehlídku barbarského lesku a opájela se vladařskou pýchou.
Athelstaneovy oči, dívající se na proud pohanské nádhery, zářily nadšením, ale tmavovlasý bojovník ze západu myslel na to, jak se i ta nejhlasitější triumfální vřava trubek, bubnů a výkřiků obrací v prach a věčné ticho. Království i impéria pomíjejí jako mlha, vznášející se nad mořem. Uprostřed ticha Baltazarovy hostiny lámou Médové brány Babylónu... Již nyní se nad tímto městem vznáší stín zkázy a k

nohám této nevidomé rasy plyne vlna zapomnění.
V takovémto rozpoložení kráčel Turlogh O'Brien vedle nosítek a zdálo se mu, že s Athelstanem jdou mrtvým městem, mezi množstvím mlhavých přízraků, vítajících stejně přízračnou vládkyni.

3. Zánik bohů

Nad starobylým Bal - Sagothem nastala noc. Turlogh, Athelstane a Brunhilda seděli společně v jedné z komnat paláce. Královna napůl ležela na lehátku pokrytém hedvábím a muži seděli v mahagonových křeslech a věnovali se jídlu, které jim nevolnice přinášely na zlatých tácech. Stěny místnosti stejně jako všechny ostatní v paláci byly obloženy mramorem zdobeným zlatou linkou. Lehátko tylo z lazuritu a podlaha byla z mramorových desek, vykládaných stříbrem. Na stěnách byly pověšeny těžké aksamitové záclony a hedvábné koberce, všude byly s nedbalou marnotratností rozestaveny bohaté pohovky a také křesla a stolky z mahagonu.
„Dal bych nevím co za roh piva, i když ani tohle víno mi patro nedráždí," prohlásil Athelstane s chutí nahýbající zlatý džbán. „Obelstila jsi nás, Brunhildo. Říkala jsi nám, že k získání koruny bude třeba tvrdé války a zatím jsem jen jedinkrát udeřil. Můj meč je žíznivý tak jako Turloghova sekera, která se krve ještě vůbec nenapila. Zabušili jsme na vrata, lidé padli na tváře a bez řečí nám vzdali úctu. Pak jsme jen stáli u tvého trůnu ve velkém sále tvého paláce a ty jsi stále promlouvala k zástupům, které přicházely, aby před tebou praštily hlavou o podlahu... u Thora! V životě jsem ještě neslyšel tolik žvanění a plácání. Ještě pořád mi zvoní v uších. Co chtěli? A kam se ztratil ten mág Gothan?"
„Tvůj meč bude mít ještě mnoho příležitostí, aby uspokojil tvé touhy, Sase," odvětila ponuře dívka. Podepřela si rukou bradu a smutně se podívala na oba muže. „Kdybyste jako já prošli touto hrou o města a trůny, poznali byste, že je lehčí korunu dobýt, než si ji udržet. Náš neočekávaný příchod s hlavou ptačího boha a to, že jsi zabil Sku, jim vzalo půdu pod nohama. A co se týče toho ostatního... udělila jsem jim audienci, jak jsi viděl, ačkoliv jsi ničemu z toho, o čem jsme mluvili, nerozuměl. Lidé přicházeli, aby mne ubezpečili o své neochvějnosti. Laskavě jsem jim vše odpustila, ale nejsem hloupá. Jakmile budou mít trochu více času na přemýšlení, budou znovu reptat. Gothan se ukrývá kdesi v temnotách a připravuje pro všechny zhoubu. Tím si můžeš být jist. Celé město je proděravěno podzemními chodbami a tajnými průchody, o nichž vědí pouze kněží. Dokonce ani já, ač jsem jimi chodila, nevím, kde skryté vchody hledal. Gothan mne jimi vodil vždy se zavázanýma očima. Vypadá to, že zatím jsem nahoře já. A k vám se lidé chovají s větším respektem než ke mně. Domnívají se, že vaše pancéře a helmy jsou částmi vašich těl, a že jste na rány necitelní. Nevšimli jste si, jak se nesměle dotýkali vaší zbroje, když jsme procházeli středem davu? A jak byli udiveni, když se ujistili, že je to doopravdy ocel?"
„Neboť moudří v jedněch věcech jsou hlupáky v jiných," potvrdil Turlogh. „Odkud jsou a co jsou zač?"
„Tento lid je tak starý," odpověděla Brunhilda, „že dokonce ani v nejstarších legendách není žádný odkaz na jejich původ. V dávných dobách byli částí mohutného impéria, ovládajícího v tomto moři mnoho ostrovů. Část těchto ostrovů se potopila a zmizela spolu s městy na nich vystavěnými i s jejich obyvateli. Později přišli divoši s rudou kůží a města jim, jedno po druhém, padala do rukou. Nakonec nebyl dobyt pouze tento ostrov, lidé však zeslábli a zapomněli mnoho dávných zběhlostí. Nebyly už žádné přístavy, do nichž by jejich lodě mohly plout, a tak hnily při pobřeží a pomalu se měnily v prach. Nikdo z dosud živých obyvatel si nepamatuje, že by se někdy po moři plavili. Vždy po nějaké době napadnou Ostrov Bohů rudokožci, přeplouvající oceán na dlouhých válečných člunech s lebkami, cvakajícími zuby, připevněnými na přídích. Zatím se vždy podařilo jejich útok odrazit, protože nedokáží zdolat zdi. Avšak připlouvají stále a nad městem se věčně vznáší strach před jejich nájezdem.
Těch se ale nebojím, spíše Gothana, který se plazí jako odporný had černými tunely nebo připravuje ve svých temných komorách nějaké ohavnosti. Podzemní chodby vedou k jeskyním pod pohořím, kde provádí strašlivé pekelné čáry. Jejich předmětem jsou zvířata -hadi, pavouci a veliké opice, ale také lidé - zajatí rudokožci a nešťastníci z jeho vlastní rasy. Hluboko ve svých kobkách mění lidi v netvory a ty pak v pololidi; co bylo zvířecí i to co bylo člověkem, se mísí v jeho podivná stvoření. Nikdo se nesmí ani domýšlet, jaká monstra se v temnotách množí a jaká ztělesnění hrůzy a rouhačství se na světě, od dob kdy své zrůdy tvoří, zrodila. Objevil tajemství života a není takový jako ostatní lidé. Jednou přivedl k

životu stvoření, kterého se však bojí i on sám. Cosi mlaskajícího a mručícího, co drží na řetězu v nejvzdálenější jeskyni, kam kromě něho nikdo nedošel. Kdyby měl odvahu, pustil by to na mě...
Ale je už pozdě, půjdu si lehnout. Budu spát v sousedním pokoji. Vedou k němu pouze tyto dveře a vy zůstanete zde, před nimi. Neberu si s sebou žádnou nevolnici, protože nikomu nevěřím. Dveře se dají dobře zamknout. Bude však lépe, když jeden z vás bude hlídat a druhý spát. Zomar a jeho stráže hlídají sice chodbu, ale budu se cílit lépe, když mezi sebou a zbytkem města budu mít dva lidi mé krve."
Vstala, obdařila Turlogha velmi dlouhým pohledem a pak vešla do své místnosti, zamykajíc za sebou dveře. Athelstane se protáhl a zívl.
„Co se dá dělat, Turloghu," řekl lenivě. „Lidská štěstěna je proměnlivá jako moře. Minulou noc jsem byl najatý bojovník v bandě pirátů a ty zajatcem. Za dnešního úsvitu jsme byli dva ztroskotanci, skákající si po hrdlech, a teď jsme uzavřeli bratrství po meči a jsme nejbližšími lidmi královny. A zdá se mi, že tobě je předurčena koruna."
„Proč?"
„Nevšiml sis, jak se na tebe ta holka z Orkád dívala? V pohledu má víc než jen přízeň, věř mi..."
„Dost!" přerušil ho ostře Turlogh. Znovu ho zabolela stará rána v jeho srdci. „Ženy, jež vládnou, jsou jako vlci s bílými tesáky. To díky zlobě ženy..."
„Dobrá, dobrá," řekl Athelstane shovívavě. „Na tomto světě je dobrých žen více než těch špatných. Vím, že díky ženským intrikám ses stal vyhnancem. Můžeme vytvořit dobrý spolek. Já jsem také vyhnanec. Kdybych ukázal ve Wessexu svou tvář, obhlížel bych brzy okolí z nějaké pořádné větve."
„Proč ses přidal k vikingům? Sasové přece mořeplavecké umění dávno zapomněli, takže když se král Alfréd vydal do války s Dány, musel najmout korzáry, aby mu postavili a obsadili lodě."
Athelstane pokrčil rameny a dal se do ostření dýky.
„Moře mne vždycky přitahovalo, i když jsem byl ještě holobrádkem ve Wessexu. V mládí jsem zabil jednoho mladého earla a musel jsem prchat před pomstou jeho rodu. Na Orkádách jsem nalezl útočiště a utvrdil se v tom, že mi život vikingů vyhovuje více než život mého lidu. Ale vrátil jsem se, abych bojoval proti Kanutovi. Když se Anglie jeho vládě poddala, svěřil mi velení nad svými vojáky. To způsobilo, že Dánové začali žárlit na pocty udělené Sasovi, který s nimi dříve bojoval a Sasové si zase pamatovali, že jsem kdysi musel utíkat z Wessexu a šeptali si, že vítězové se mnou zacházejí až příliš dobře. Jedné noci, v době hostiny, vytáhli proti mně nějaký saský thane a dánský jarl své horké meče, já se neovládl a oba jsem je zabil. A tak se Anglie přede... mnou... znovu… zavřela... a já... jsem se... vrátil... k životu... vikingů."
Athelstane utichl, ruce mu bezvládně poklesly a ocílka s dýkou cinkly o podlahu. Hlava mu klesla na široká prsa a zavřel oči.
„Příliš mnoho vína," mručel Turlogh. „Jen ať se vyspí, hlídat budu já." Sotvaže to však dopověděl, pocítil příliv neobvyklé únavy a rozvalil se v křesle. Víčka mu ztěžkla a přes vypětí vůle mu jako mlha zastřel mysl sen. Seděl a ve snu viděl neobvyklou scénu. Jedna z těžkých záclon na stěně oproti dveřím se rychle zavlnila a zpoza ní se vynořilo hrozné slintající stvoření a vydalo se k němu. Turlogh se na ně lhostejně díval. Věděl, že sní, ale přesto byl překvapen nezvyklostí jeho vzhledu. Netvor groteskně připomínal shrbeného, zkřiveného člověka, ale místo tváře měl zvířecí tlamu. Bezhlesně se k němu kradl a cenil žluté zuby. Pod trčícím obočím mu blyštěla ďábelská malá krvavá očka. Bylo v něm něco lidského, i když to nebyl ani člověk, ani zvíře, ale jakési spojení obou dvou, odporující přírodě.
Ohavná bytost se před Dalkazanem zastavila a ve chvíli, kdy její sukovité paráty sáhly po jeho hrdle, si s hrůzou uvědomil, že to vůbec není sen, ale strašlivá skutečnost. Zbytkem vůle zoufale zpřetrhal neviditelná pouta, jež ho svazovala, a vrhl se stranou. Tlapa sáhla do prázdnoty. Přes všechnu svou rychlost nedokázal Kelt uniknout bleskurychlému máchnutí svalnatých paží. O chvíli později se válel na podlaze spleten do smrtelného sevření s tvorem, jehož stehna byla pružná jako ocel.
Strašlivý boj se odehrával v absolutním tichu, přerušovaném pouze zvukem dechu, nasávajícím vzduch do plic. Turloghovi se podařilo vrazit pod opičí tlamu levé rameno a udržovat hrozivé zuby daleko od svého krku, sevřeného v prstech netvora. Alhelstane spal stále se spuštěnou hlavou na kresle. Turlogh se pokoušel na něho vykřiknout, ale jeho hlas byl dušen svalnatými tlapami, vypouštějícími z něho velkou rychlostí duši. Obrysy pokoje se rozplývaly v červené mlze vlnící se před očima, jimž se nedařilo zaostřit

pohled. Sevřenou pravou pěstí tloukl zoufale jako železným kladivem do strašlivé nachylující se tlamy. Pod jeho údery se netvorovi lámaly zuby a tekla mu krev. Oči se mu však stále leskly zlověstnou zaslepeností a napnutými paňáty tiskl stále víc a více... až zaslechl zvon oznamující odchod jeho duše. Když se však nořil do bezvědomí, narazil bezvládně klesající rukou na předmět, v němž jeho otupělý mozek rozpoznal dýku, kterou upustil Athelstane. Udeřil naslepo, z posledního zbytku sil a ucítil, že strašlivé prsty povolují svůj stisk a že jeho tělem proudí nové síly a nový život. Otočil se a lehl si na svého protivníka. Přes zvolna ustupující červenou mlhu uviděl opočlověka, svíjejícího se pod ním a nepřestával do něj vrážet dýku, dokud tělo neznehybnělo s široce otevřenýma očima.
Vrávoravě vstal, hlava se mu točila, těžce dýchal a třásly se mu všechny svaly. Jeho ohromení pomalu mizelo. Z ran na šíji mu tekla krev. Udiveně si povšiml, že Sas stále spí a náhle znovu pocítil, jak ho obklopuje vlna neobvyklé únavy a vysílení, která mu před tím vzala síly. Popadl sekeru a s námahou ze sebe setřásl spánek. Pak se vrhl směrem k zácloně, zpoza níž vyšel opočlověk. Moc, která odtamtud plynula, byla jako fyzická překážka. S námahou tak tak přešel místnost a zastavil se před záclonou. Cítil strašlivou zlovolnou sílu, útočící na jeho vůli, hrozící jeho duši a pokoušející se ochromit jeho tělo i mysl. Dvakrát zvedl ruku a vždy mu bezvládně klesla. Potřetí se ze všech sil zavěsil na plachtu a strhl jí ze stěny. Na okamžik zahlédl divnou polonahou postavu v plášti z ptačích per a s vlnící se ozdobou na hlavě. Pak, když ho vší silou udeřil hypnotický pohled, sevřel víčka a naslepo dal ránu sekerou. Ucítil, jak ostří proniká tělem a teprve tehdy otevřel oči a pohlédl na mrtvolu, ležící s rozbitou hlavou v kaluži krve u jeho nohou.
Athelstane se rychle probral a chopil se meče.
„Co?...“ zarazil se poté, co pohledem obhlédl místnost, „se tady dělo, Turloghu? U Thorovy krve! To je nějaký kněz, ale co je tohle za tělo?“
„To je jeden z démonů tohohle hrozného města,“ odvětil Kelt a vytrhl mocně zaraženou sekeru. „Myslím, že Gothanovi se zase nedaří. Tenhle stál za závěsem a očaroval nás. Vyslal na nás kletbu snu...“
„Ano, usnul jsem.“ Sas pokýval překvapeně hlavou. „Kudy ale vešli?“
„Za záclonou musí být tajný vchod, ale nemůžu ho najít...“
„Poslouchej!“
Z královnina pokoje zaslechli nejasný šramot. Byl velmi slabý a zvěstoval strašlivé věci.
„Brunhildo!“ zařval Turlogh.
Odpovědělo mu podivné mumlání. Vrazil do dveří, ale byly zamčeny. Když zvedl sekeru, aby si vysekal průchod, ucítil, jak ho Athelstane odsouvá stranou. Obr celou váhou svého těla udeřil do dveří. Desky se roztříštily a Sas skrze ně vpadl do pokoje a z jeho úst zazněl strašlivý řev. Přes jeho rameno spatřil Turlogh scénu, připomínající těžkou můru. Brunhilda, královna Bal - Sagothu, se bezradně zmítala pod stiskem černého stínu pocházejícího z hrozného snu. Potom k nim velká černá silueta obrátila své studené lesknoucí se oči a Kelt poznal, že je to živý tvor. Stál jako člověk na dvou silných nohách, mohutných jako kmen stromu, ale nepřipomínal ani člověka, ani zvíře, ba ani ďábla. Domyslel si, že tohle byla ona zrůda, kterou se i Gothan bál vypustit na své nepřátele, velezloduch přivedený k životu démonickým knězem v hloubi temných jeskyň hrůzy. Kdo ví, jaké zrůdné vědomosti k tomu byly potřebné, jací ohyzdní kříženci vznikali spojením lidských a zvířecích bytostí s bezejmennými tvory žijícími hluboko v temnotách?
Brunhilda, držená jako dítě na rukou, chroptěla. Když netvor sundal z její bílé šíje svou tlapu, aby se mohl bránit, ozval se z dívčiných bledých úst jekot mrazící do krve. Athelstane byl v místnosti první a předběhl tak Kelta. Přestože vedle siluety vypadal jako trpaslík, bodl ji zespoda mečem svíraným v obou rukách. Čepel vnikla do tmavého těla a když ji Sas celou zakrvácenou vytáhl, netvor se otřásl. Rozpoutal se pekelný démonický řev, který vyvolal v paláci ozvěny a ohlušil každého, kdo ho zaslechl. Turlogh přibíhal se zdviženou sekerou, avšak netvor pustil dívku a vrávoravě přeběhl přes pokoj, aby zmizel v černém otvoru, zejícím v jedné ze stěn. Vztekem šílený Athelstane se vrhl za ním.
Dalkazan se chtěl rozběhnout za nimi, ale Brunhilda ho objala kolem krku bílými pažemi a omotala ho svým stiskem, kterého se nemohl tak lehce zbavit.
„Ne!“ křikla. V jejím pohledu plál úděs. „Nehoň se za ním tou hroznou chodbou, vždyť vede do samotného pekla. Sas se nikdy nevrátí a nedovolím, abys sdílel jeho osud!“

„Pusť mne, ženo!“ ryčel Turlogh dopáleně. Snažil se uvolnit, aniž by jí ublížil. „Můj druh možná právě teď bojuje o život!“
„Počkej, až přivolám stráže!“ zvolala, ale Turlogh ji od sebe odtrhl a skočil do tajného vchodu.
Brunhilda udeřila do jadeitového gongu, až se palácem rozezněla ozvěna. Z chodby se ozývalo hlasité lomození.
„Hrozí ti něco, královno?“ zeptal se Zomarův hlas. „Máme snad vyrazit dveře?“
„Rychleji!“ křičela. Přiběhla ke dveřím a otevřela je.
Turlogh na nic nedbal a hnal se tmavou chodbou. Nějakou dobu slyšel před sebou smrtelný řev raněného netvora a Athelstaneovy divoké výkřiky, ale brzy byly utlumeny vzdáleností. Dospěl do úzkého průchodu, slabě osvětleného pochodněmi, planoucími ve výklencích, kde ležel zády vzhůru muž s bronzovou kůží v oblečení z peří a měl rozdrcenou lebku jako vaječnou skořápku.
Turlogh O'Brien nevěděl, jak dlouho putoval zatáčkami chodby, působícími závratě. Po obou stranách z ní vybíhaly užší průchody, ale nevšímal si jich a držel se hlavního směru. Nakonec prošel obloukem brány a vešel do nezvykle velkého místa.
Masivní sloupy zde podepíraly pochmurné sklepení tak vysoko, že to připomínalo temné mraky zavěšené na noční obloze. Za černým oltářem, potřísněným krví, se tyčila obrovská, odpudivá a zlověstná socha. Bůh Gol - goroth! Musí to být on. Dalkazan věnoval temné a nejasné postavě pouze jediný pohled. Před sebou uviděl nezvyklou scénu. Athelstane, opřený o svůj velký meč, si prohlížel dvě postavy, roztažené v kalužích krve u svých nohou. Nebylo známo, jaká hrozná zaklетí přivedla Černého Netvora k životu, ale stačila jediná rána andělským mečem, aby ho uvrhla nazpět do předsálí pekla, odkud se vynořil. Netvor ležel na těle svého posledního pána - chudého šedovousého muže, z jehož očí i po smrti vyzařovalo intenzivní zlo.
„Gothan!“ vykřikl překvapeně Turlogh.
„Ano, je to ten kněz,“ potvrdil Sas. „Po celou cestu chodbou jsem byl tomuhle trollovi, nebo co to vlastně je, nablízku, i když běžel jako jelen. V jedné chvíli se mu kdosi v plášti z peří pokoušel přehradit cestu, ale netvor mu rozdrtil lebku, aniž by se zastavil. Nakonec jsme vpadli do této svatyně. Šlapal jsem mu na paty s mečem připraveným k smrtelnému úderu, ale při Thorově krvi!, když uviděl vedle oltáře tohohle starce, strašlivě zavyl a roztrhal ho na kusy a pak sám od sebe zdechl. Všechno se to stalo v jediném okamžiku, než jsem stačil dorazit a udeřit.“
Kelt si prohlédl velkou beztvarou postavu a třebaže se díval zblízka, nedokázal ani přibližně určit tvorův původ. Měl pouze mlhavou představu o ohromných rozměrech a nelidském zlu této zrůdy, která ležela roztažena na mramorové podlaze jako temná skvrna. Ve chvíli jeho zrození se nad ním, uprostřed bezměsíčné temnoty, určitě rozprostírala černá bijící křídla a do jeho těla vstoupily přízračné duše bezejmenných démonů.
V té chvíli vyběhla z temné chodby Brunhilda se Zomarem a se stráží. Z vrat vedoucích do svatyně a z tajných úkrytů se vynořili další: kněží v pláštích z peří a také bojovníci, až se ve Svatyni Temnoty shromáždil velký zástup.
Královna se ihned domyslela, co se zde stalo a vykřikla v divoké radosti. V jejích očích vzplál strašný blesk a zmocnilo se jí podivné šílenství.
„Konečně!“ zvolala šťouchajíc botou do těla svého největšího nepřítele. „Konečně jsem skutečnou paní Bal - Sagothu! Mně teď patří tajemství tajných cest! Vousy starého Gothana skropila jeho vlastní krev!“
Divoce triumfujíc zvedla paže a přiběhla k temnému bohu, náruživě vykřikujíc urážky. A v té chvíli se svatyně zatřásla! Obrovská socha zakolísala a náhle se zřítila dopředu, jako když padá věž. Turlogh vykřikl a uskočil, ale bůh Gol - goroth se sesunul na nehybně stojící ženu. Veliká socha pukla na tisíce částí a navždy ukryla před očima lidí Brunhildu, dceru Ranea Thorfinssona, královnu Bal - Sagothu. Z hromady sutin vytékal široký pramen krve.
Bojovníci i kněží ztuhli, ohlušeni rachotem a ohromeni katastrofou. Turloghova krku se dotkly ledové prsty úděsu. Pohnula ruka mrtvého masou? Když socha padala, zdálo se Turloghovi na okamžik, že její nelidské rysy vzaly na sebe podobu tváře mrtvého Gothana.
Všichni stáli v tichosti, ale bohoslovec Gelka postřehl svou příležitost a chopil se jí.
„Bůh Gol - goroth promluvil!“ zakřičel. „Zahubil falešnou bohyni! Byla to pouze ničemná smrtelnice! A

tihle dva další jsou také smrtelní! Podívejte, on krvácí!“
Kněz píchl prstem do strupu zaschlé krve na Turloghově krku. Zástupem se nesl divoký ryk. Lidé byli ohromeni a překvapeni rychlostí a významem posledních událostí a připomínali vzteklé vlky, připravené utopit v krvi všechny pochybnosti a obavy. Gelka zvedl lesknoucí se sekerku a vrhl se na Turlogha. Další z jeho následovníků vrazil Zomarovi nůž do zad. Kelt výkřikům nerozuměl, ale vycítil ve vzduchu visící hrozbu pro něj a pro Athelstanea. Útočícího Gelku srazil ranou, která rozsekla ozdobu z peří i jeho hlavu. O chvíli později udeřilo do jeho štítu na tucet kopí a nápor davu ho přitiskl zády k velkému sloupu.
Tehdy se pomaleji myslící Sas, který po celý ten zlomek vteřiny jen ohromeně stál, vzpamatoval a vybuchl strašlivým vztekem. Divoce zařval a ohnal se kolem sebe svým velkým mečem. Ostří se svistem odťalo hlavu, rozpoltilo hruď a uvízlo v páteři a tři těla se svalila jedno přes druhé. Lidé, přestože se jich zmocnila bojová horečka, byli zaraženi silou jeho úderu a překvapeně křičeli.
Obyvatelé Bal - Sagothu však běsnili slepým rudým vztekem a vrhli se na své nepřátele. Strážci mrtvé královny do jednoho zahynuli ve strašlivém náporu, kdy nemohli vrátit jedinou ránu. Zdolání dvou bílých bojovníků však nebylo tak jednoduché. Opřeli se o sebe zády, sekali a bodali a jejich zbraně byly jako blesk a smrtící hrom. Obklopeni mořem zuřivých bronzových tváří a blýskajících se očí, si pozvolna vysekávali cestu k východu. Bojovníkům Bal - Sagothu vadil jejich vlastní velký počet, své údery nemohli přesně umisťovat a zbraně obou námořníků čistily kolem sebe prázdný krvavý kruh.
Za sebou ponechávali strašlivou zeď tel a klestili si cestu skrz vřískající dav. Svatyně Temnoty, místo mnoha krvavých činů, byla zborcená krví, prolitou jako oběť pro její svržené bohy. Bílí bojovníci rozsévali těžkými zbraněmi mezi svými nahými a postavou slabšími protivníky zkázu. Vlastní těla měli chráněna zbrojí, ale jejich paže, nohy a tváře byly posety ranami zuřivě dotírajících ostří. Vypadalo to, že na to, aby byli poraženi dříve, než se dostanou k východu, bude stačit jen pouhá přesila jejich nepřátel. Ale pak se ocitli u dveří. Tmaví bojovníci už nemohli útočit ze všech stran a po zoufalé výměně úderů ustoupili, aby získali chvíli oddechu. Před nimi zůstala hromada zřízených těl. V té chvíli skočili přátelé do chodby, chopili se těžkých bronzových vrat a zavřeli je před protivníky, než jim v tom mohli zabránit. Athelstane se zapřel silnýma nohama a udržoval je zavřené před zbytky nepřátel, dokud Turlogh nenašel tyč a dveře nezaklínil.
„U Thora!“ supěl Sas a setřásl z tváře krev, padající jako kapky rudého deště. „To nebyla špatná zábava. Co teď, Turloghu?“
„Rychle touhle o chodbou,“ řekl Dalkazan, „dříve než přijdou z támhleté strany a chytí nás u dveří do pasti. Při satanovi, povstalo snad celé město! Poslouchej ten vřískot!“
Když procházeli temnou chodbou, připadalo jim, že vzpoura a boj obyvatel pohltily celý Bal - Sagoth. Slyšeli řinčení ocele, křik mužů, jekot žen a vše přehlušující děsivé vytí. Na konci chodby postřehli temný záblesk a pak, když Kelt zahnul za roh a vyběhl na otevřený dvorek, skočila na něho z výšky, ve tmě sotva patrná postava a do jeho štítu udeřilo s nečekanou silou těžké ostří. Mnoho nechybělo, aby spadl, ale udržel rovnováhu a odpověděl protiúderem. Horní ostří sekery vniklo pod srdcem do těla útočníka a ten klesl Turloghovi k nohám. Temnotu ozářil blesk a v jeho světle si všiml, že jeho oběť se od bojovníků, s nimiž dosud bojoval, liší. Muž byl nahý, svalnaté postavy a jeho kůže měla spíše barvu mědi než bronzu. Měl dopředu vysunutou zvířecí čelist a ustupující čelo. Nevypadal rafinovaně a inteligentně jako lidé z Bal - Sagothu, zato ale brutálně a krutě. Vedle těla ležela těžká, primitivně vyrobená mačeta.
„U Thora! Město hoří!“ křikl Athelstane.
Turlogh se rozhlédl. Stáli na čemsi, co vypadalo jako vyvýšené nádvoří, z něhož vedly široké schody na ulici. Z této vhodné pozorovatelny viděli zřetelně hrozný konec Bal - Sagothu. Plameny plály do výše a v jejich červené záři běhaly sem a tam maličké figurky, padaly a hynuly jako loutky, tančící v rytmu melodie Černých Bohů. Skrze hukot požáru a hřmot padajících zdí slyšeli smrtelné výkřiky a řev zuřivé radosti. Na ulicích se rojili nazí ďáblové s měděnou kůží, kteří v krvavé, šílené agónii pálili, znásilňovali a vraždili. Rudokožci z ostrovů! Na Ostrov Bohů jich zřejmě připluly v noci celé tisíce. Bílí návštěvníci se nikdy nedozvěděli, zda se přes zdi dostali díky zradě nebo lstí. Nyní však proudili ulicemi, posetými těly a svou žízeň po krvi hasili masovou řeží. Ulice se topily v potocích krve, ale ne každý mrtvý měl bronzovou kůži. Obyvatelé města, odsouzeného k záhubě, bojovali se zoufalou odvahou, i když jejich protivníci měli výhodu překvapení a početní převahu. Jejich udatnost však byla marná; rudokožci byli jako tygři

prahnoucí po krvi.
„Podívej, Turloghu!“ zvolal Athelstane, stojící s rozevlálým vousem a plamenem v očích. Šílenost stávajících událostí v jeho duši zapálila stejnou zlost: „Konec světa! A my se ho účastníme. Než zahyneme, napojíme naše ostří! Na čí straně budeme bojovat, s bronzovými nebo s rudými?“
„Klid!“ zavrčel Kelt. „Jedni i druzí nám podřežou hrdla. Musíme se probít k bráně a oni ať jdou k čertu. Nemáme tady přátele. Tudy, těmihle schody. Támhle nad střechami vidím oblouk brány.“
Seběhli po schodech, vběhli do uličky a dali se směrem, který Dalkazan ukazoval. Kolem nich běsnila krvavá řež. Všechno mizelo v dýmu. V mračnech běhaly bezradné skupinky, míchaly se, bily se a pak rozprašovaly, zanechávajíce na rudých deskách roztažená zakrvavená těla. Připomínalo to těžký sen, v němž se z chuchvalců dýmu, osvětlených požárem, vynořují démonické postavy, tančí a skáčou a pak náhle mizí. Plameny, praskající po obou stranách, sežehávaly běžícím bojovníkům vlasy. Střechy domů se propadaly s hrozivým hukotem a bořící se zdi naplňovaly vzduch spoustou smrtících trosek. Nepřátelé bili naslepo a oba námořníci je zabíjeli, aniž věděli, jakou barvu měla jejich kůže. Ve vřavě zazněl nový tón. Oslepeni dýmem a ztraceni v točitých uličkách, upadli rudokožci do svých vlastních osidel. Oheň si nevybírá, může zahubit oběť i žháře, i padající zeď je slepá. Útočnici opustili kořist, běhali s vytím a hledali cestu k útěku. Mnoho z nich se však těchto zbytečných pokusů zřeklo a jako zaslepení tygři věnovali poslední chvíle svého života krvavé řeži.
S neomylným citem pro směr, získaným díky životu vlka, běžel Turlogh k místu, kde musela být brána. V točitých uličkách, zaplněných chuchvalci dýmu, však na něho padly pochybnosti.
Ze stínu v jejich blízkosti, osvětleného plameny, je zasáhl hrozný výkřik. Do jejich zorného úhlu vběhla vrávoravě nahá dívka a padla Keltovi k nohám. Z rány na prsou jí tryskala krev. Červení pokrytý vyjící ďábel, který běžel za ní, jí strhl hlavu dozadu a podřezal jí hrdlo. O zlomek sekundy později mu Dalkazanova sekera srazila jeho vlastní hlavu, která se kutálela po zemi a chrastila zuby.
V tom okamžiku rozvál náhlý poryv větru všeukrývající dým a oba druhové před sebou uviděli otevřená vrata, v nichž se hemžili rudí bojovníci. S divokým pokřikem se vrhli do útoku a po chvíli úporného boje, který vystlal průchod těly, se dostali na vnější stranu zdí. Pospíchali ke vzdálenému pásmu lesů a k pláži, ležící za ním. Přicházející úsvit barvil nebe před nimi do červena a za sebou slyšeli vřavu města, odsouzeného k smrti, vyvolávající zimnici.
Běželi jako pronásledovaná zvířata, nacházejíce dočasné úkryty v častých křoviscích, kde se čas od času skryli před hromadami divochů, kteří běželi k bráně. Vypadalo to, že se jimi rojí celý ostrov. Vůdcové museli sebrat všechny bojovníky ze vzdáleností stovek mil, aby mohli zaútočit s takovou silou.
Konečně prošli pás lesa a s úlevou si oddechli, když došli na pláž. Byla prázdná až na velký počet člunů, ozdobených lebkami.
Athelstane, těžce dýchaje, usedl do písku.
„Při Thorově krvi! A co teď? Můžeme se pouze schovávat v lese tak dlouho, než nás ti rudí ďáblové dopadnou.“
„Pomoz mi dostat tuhle loď na vodu,“ řekl Turlogh. „Riskneme to a vyplujeme na otevřené...“
„Ha!“ Sas vyskočil na nohy a natáhl ruku. „U Thorovy krve, loď!“
Slunce, které právě vzešlo nad obzorem, se blyštělo jako zlatá mince a na něm se zřetelně odrážela silueta lodi s vysokou zádí. Druhové přiběhli k nejbližšímu člunu a odsunuli ho na vodu. Veslovali jako šílení, křičeli a mávali vesly, aby na sebe upozornili posádku. Silné svaly hnaly úzkou loďku s velkou rychlostí a zakrátko jim loď, která se zastavila, dovolila připlout. Přes zábradlí se nachýlil štíhlý muž ve zbroji.
„Španělé,“ zamručel Athelstane. „Jestliže mě poznají, bylo by pro mě lepší, kdybych zůstal na ostrově.“
Přesto se však bez váhání vyšplhal po provaze na palubu. Zakrátko oba stanuli před hubeným mužem s vážnou tváří, ve zbroji rytíře Asturie. Promluvil k nim španělsky a Turlogh mu odpověděl. Byl jako mnozí další z jeho rasy dokonalým znalcem jazyků, hodně cestoval a mluvil mnoha z nich. Do několika slov zkrátil jejich osud a vysvětlil, odkud se vzal sloup dýmu, vznášející se z ostrova k rannímu nebi.
„Pověz mu, že je tam královská kořist,“ vmísil se Alhelstane. „Řekni mu o stříbrných vratech.“
Ale když Kelt začal popisovat cennou kořist, čekající v hynoucím městě, zakroutil vůdce hlavou.
„Vážený pane, nemám dost času, abych ji získal, ani tolik lidí, abych je mohl ztratit v boji. Ti rudí

tvorové, které jste popsal, určitě nic nevydají bez odporu, i kdyby to pro ně nemělo žádný užitek. Můj čas a mé síly mi nepatří. Jsem Don Rodrigo del Cortéz z Kastilie a moje loď ‚Františkán' náleží k flotile, která vyplula proto, aby ničila mauretánské korzáry. Před několika dny jsme se při potyčce oddělili od eskadry a bouře nás zahnala daleko od kurzu. Teď se však snažíme vrátit k ostatním, podaří-li se nám je najít. Pokud ne, budeme nevěřící deptat, jak jenom umíme. Jsme ve službách Boha a krále a nemůžeme se zdržovat kvůli drobtům, jak navrhujete. Vítám vás však srdečné na palubě. Potřebujeme lidi, zběhlé v boji, a vy tak vypadáte. Nebudete litovat, jestliže se k nám přidáte a pro dobro křesťanství rozdáte musulmanům několik ran.“
Hubená asketická tvář s úzkým nosem Turloghovi prozradila, že je to fanatik, kavalír bez poskvrny a bludný rytíř.
„Ten člověk je šílený,“ řekl Athelstaneovi. „Ale s ním svedeme bitvy a uvidíme podivuhodné krajiny. Nemáme zřejmě na výběr.“
„Pro bojovníky bez pánů a vládců je tohle místo stejně dobré jako jiné,“ potvrdil mohutný Sas. „Řekni mu, že s ním půjdeme třebas i do pekla a připálíme ďáblu ocas, jestliže budeme mít alespoň nějakou šanci na kořist.“

4. Impérium

Turlogh a Athelstane, opřeni o zábradlí, se dívali na rychle se zmenšující Ostrov Bohů. Vznášel se z něj sloup dýmu, obtížený duchem tisíce století, stíny a tajemstvími zapomenutého impéria. Athelstane zaklel tak, jak to jen Sas umí.
„Královská kořist...“, řekl. „A po celé té řeži vůbec nic!“
Turlogh zakroutil hlavou.
„Viděli jsme, jak tohle starobylé království padlo, jak poslední zbytek nejstaršího impéria tohoto světa hyne v ohni a tone v hlubinách zapomnění a barbarství zvedá hlavu nad rozvalinami. Tak vždy zaniká sláva, chvála a císařský purpur - v rudých plamenech a žlutém dýmu.“
„Ale nezískat ani drobeček...“ vzpíral se obr.
Dalkazan znovu zakroutil hlavou.
„Vzal jsem si s sebou nejcennější klenot na ostrově, to, k vůli čemu hynuli muži i ženy a krev tekla proudem.“
Z pásu vylovil předmět, podivně vyřezávaný jadeitový přívěsek.
„Symbol moci!“ zvolal Athelstane.
„Ano. Když se mnou Brunhilda lomcovala a chtěla mě zadržet, abych neběžel tajemnou chodbou za tebou, zaháčil se o mou košili a utrhl se ze zlatého náhrdelníku, na němž visel.“
„Ten, kdo ho nosí, je vládce Bal - Sagothu,“ prohlásil silný Sas. „Vždyť jsem ti to říkal, Turloghu, jsi králem!“
Dalkazan se hořce zasmál a ukázal na sloup, daleko na horizontu, vznášející se k nebi.
„Ano, králem mrtvého království, impéria dýmu a přízraků. Jsem Ard - Righiem z přízračného města... jsem králem Turloghem z Bal - Sagothu a vítr roznáší mé království po ranní obloze. Připomíná tak všechna další impéria tohoto světa - jsou to jen sny, duchové a dým.“

Přeložil Petr Toman